

Sprawa T-35/01

Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej

Dumping — Nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego — Wagi elektroniczne pochodzące z Chin — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Ustalenie szkody — Związek przyczynowy — Prawo do obrony

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w składzie powiększonym)
z dnia 28 października 2004 r. II - 3671

Streszczenie wyroku

1. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Indywidualna procedura dla przedsiębiorstw eksportujących z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej — Przesłanki — Uprawnienia dyskrecyjne instytucji — Kontrola sądowa — Granice*
(rozporządzenie Rady nr 384/96)

2. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Margines dumpingu — Ustalenie wartości normalnej — Przywóz z krajów nieposiadających*

gospodarki rynkowej, o których mowa w art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia nr 384/96 — Zastosowanie przepisów dotyczących państw o gospodarce rynkowej — Zastosowanie ograniczone do producentów spełniających przesłanki łączne wskazane w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia nr 384/96 — Ciężar dowodu spoczywający na producentach (rozporządzenia Rady nr 384/96, art. 2 ust. 7 i nr 905/98)

3. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Szkoda — Ocena wskaźników szkody poprzez analizę poszczególnych segmentów rynku dla danego produktu — Przesłanki (rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 3)*
4. *Prawo wspólnotowe — Wykładnia — Metody — Wykładnia w świetle umów międzynarodowych zawartych przez Wspólnotę — Wykładnia rozporządzenia nr 384/96 w świetle kodeksu antydumpingowego GATT z 1994 r. (Porozumienie o stosowaniu art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu, "kodeks antydumpingowy z 1994"; rozporządzenie Rady nr 384/96)*
5. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Szkoda — Pojęcie „przywóz towarów po cenach dumpingowych” — Uwzględnienie całego przywozu pochodzącego z tego samego kraju określonego jako stosujący praktyki dumpingowe — Granice (rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 3)*
6. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Szkoda — Różnica między danymi wstępnymi a ostatecznymi branymi pod uwagę przy określeniu szkody — Dopuszczalność (rozporządzenie Rady nr 384/96)*
7. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Szkoda — Przywóz — Obowiązek porównania marginesu dumpingu i marginesu podcięcia cenowego produktów przywożonych po cenie dumpingowej — Brak (rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 3)*

8. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Pojęcie „przemysł wspólnotowy” — Zakres*
(rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 4 ust. 1)
9. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Szkoda — Okres, który należy uwzględnić — Uprawnienia dyskrecjonalne instytucji*
(rozporządzenie Rady nr 384/96)
10. *Prawo wspólnotowe — Zasady — Prawo do obrony — Przestrzeganie w ramach postępowania administracyjnego — Antydumping — Spoczywający na instytucjach obowiązek ujawnienia informacji zainteresowanym przedsiębiorstwom — Zakres — Sposób przekazania — Uchybienie dziesięciodniowemu terminowi — Wpływ — Przesłanki*
(rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 20)
11. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Przebieg postępowania — Czas trwania przekraczający jeden rok — Dopuszczalność — Przesłanka — Zachowanie wiążącego piętnastomiesięcznego terminu*
(rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 6 ust. 9)

1. W dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność okoliczności gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać.

instytucje wspólnotowe w celu ustalenia, czy eksporter działa w warunkach rynkowych bez znacznej interwencji państwa, a zatem czy może korzystać ze statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

Z tego względu kontrola dokonywana przez sąd wspólnotowy musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy. Dotyczy to również sytuacji faktycznej, prawnej i politycznej występującej w państwie objętym postępowaniem, której oceny muszą dokonać

(por. pkt 48, 49)

2. Zatem z art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego nr 384/96, dotyczącego ochrony przed dumpingiem, jak również

z preambuły rozporządzenia nr 905/98 go zmieniającego, wynika po pierwsze, że instytucje wspólnotowe są, w przypadku importu z Chin, zobowiązane do dokonania indywidualnej oceny każdego przypadku, ponieważ to państwo nie może jeszcze być uważane za państwo o gospodarce rynkowej. Wartość normalna produktu pochodzącego z Chin może zatem zostać ustalona zgodnie z regułami mającymi zastosowanie do państw o gospodarce rynkowej wyłącznie, jeżeli zostanie wykazane, że warunki gospodarki rynkowej przeważają w przypadku tego producenta lub tych producentów.

Po drugie, z przepisu tego wynika, że ciężar dowodu spoczywa na producencie eksportującym, który chce skorzystać ze statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Zatem na instytucjach wspólnotowych nie spoczywa ciężar udowodnienia, że producent eksportujący nie spełnia przesłanek przewidzianych dla korzystania z tego statusu. Do instytucji wspólnotowych należy natomiast dokonanie oceny, czy dowody przedstawione przez producenta eksportującego są wystarczające dla wykazania, że spełnione zostały przesłanki przewidziane w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, a do sądu wspólnotowego kontrola czy ocena ta nie jest dotknięta oczywistym błędem.

Wreszcie wynika z niego, że przesłanki wskazane w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporzą-

dzenia podstawowego są łączne, tak że dany producent musi spełnić je wszystkie, aby skorzystać ze statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej

(por. pkt 52–54)

3. Jeżeli chodzi o ustalenie szkody na podstawie art. 3 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96, z ust. 8 tego artykułu nie wynika, by analiza poszczególnych segmentów dla danego towaru była wykluczona, a metoda uśrednionego obliczenia wymagana. Instytucje wspólnotowe mogą przeprowadzić analizę poszczególnych segmentów rynku dla danego towaru w celu oceny różnych wskaźników szkody, w szczególności jeśli rezultaty uzyskane na podstawie innej metody są z jakiegokolwiek powodu zniekształcone, i o ile rozpatrywany produkt w całości zostanie należycie wzięty pod uwagę.

Zgodnie ze zjawiskiem dobrze znanym statystykom, gdy produkt dzieli się na różne kategorie, obliczenie globalnej zmiany cen (oparte na zmianie wielkości i wartości sprzedaży) jest zniekształcone,

jeżeli ceny i trendy dotyczące wielkości sprzedaży znacznie się różnią w ramach poszczególnych kategorii. W takim przypadku, Komisja dokonała obliczenia zmiany cen dla każdej kategorii produktu.

praktyk dumpingowych. Natomiast przywóz pochodzący od producenta eksportującego, w odniesieniu do którego stwierdzono zerowy lub de minimis margines dumpingowy, nie może zostać uznany za „przywóz towarów po cenach dumpingowych” dla celów analizy szkody.

(por. pkt 127, 196)

4. Wykładni prawa wspólnotowego należy w najszerszym możliwym zakresie dokonywać w świetle prawa międzynarodowego, w szczególności gdy wyraźnie przewiduje ono wykonanie umowy międzynarodowej zawartej przez Wspólnotę, jak ma to miejsce w przypadku podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96, które zostało ustanowione w celu zadośćuczynienia zobowiązaniom międzynarodowym wynikającym z kodeksu antydumpingowego z 1994 r.

Wykładni ustępu 4 tego artykułu należy dokonywać w ten sposób, że pozwala on na uwzględnienie przywozu pochodzącego z pewnego państwa wyłącznie w zakresie, w jakim jest dokonywany przez producenta eksportującego, co do którego stwierdzono, że dopuszcza się dumping. W konsekwencji przywóz pochodzący z państwa, w odniesieniu do którego stwierdzono margines dumpingu wyższy od poziomu de minimis, może zostać uwzględniony w całości wyłącznie w zakresie, w jakim przywóz ten nie pochodzi od żadnego z producentów eksportujących, w odniesieniu do których stwierdzono zerowy lub de minimis margines dumpingowy.

(por. pkt 138)

5. Pojęcie „przywóz towarów po cenach dumpingowych”, zawarte w art. 3 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96, obejmuje ogół transakcji po cenach dumpingowych. Ponieważ nie jest możliwe zbadanie wszystkich transakcji indywidualnych, dla celów analizy szkody należy uwzględnić wszelki przywóz dokonywany przez jakiegokolwiek producenta eksportującego, jeśli stwierdzono, że dopuszcza się

Stąd też w świetle przedmiotu i celu art. 3 rozporządzenia podstawowego należy stwierdzić, że pojęcie „przywóz towarów po cenach dumpingowych” nie

obejmuje przywozu towarów producenta eksportującego, który nie stosuje dumpingu, pomimo jego przynależności do państwa, w odniesieniu do którego stwierdzono margines dumpingu wyższy od poziomu *de minimis*.

(por. pkt 158–162)

6. Jeżeli chodzi o możliwą różnicę pomiędzy wstępnymi i ostatecznymi danymi, branymi pod uwagę przy określeniu szkody wynikłej z praktyk dumpingowych, należy stwierdzić, że dochodzenie antydumpingowe jest w istocie procesem ciągłym, w toku którego liczne ustalenia podlegają ciągłej rewizji. Nie można zatem wykluczyć, że dokonane przez instytucje wspólnotowe ostateczne ustalenia będą odmienne od ustaleń poczynionych na pewnym etapie dochodzenia. Ponadto dane tymczasowe mogą z definicji ulec zmianom w toku dochodzenia. Wynika stąd, że przedsiębiorstwo nie ma podstaw, by twierdzić, że sprzeczność pomiędzy wstępnymi i ostatecznymi ustaleniami dotyczącymi szkody byłaby w jakikolwiek sposób ilustracją braku obiektywizmu i rzetelności tych danych. Wreszcie należy podkreślić, że szkoda musi zostać wykazana w odniesieniu do momentu przyjęcia ewentualnego aktu wprowadzającego środki ochronne.

(por. pkt 182)

7. Co do ustalenia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu żaden przepis podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96 nie zobowiązuje do porównywania marginesu dumpingu z marginesem podcięcia cenowego towarów będących przedmiotem dumpingu odnośnie do podobnych produktów wspólnotowych ani do wnioskowania z tego porównania, gdy ukazuje ono, że margines dumpingu jest niższy od marginesu podcięcia cenowego, że szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy nie jest spowodowana dumpingiem, lecz innymi czynnikami, takimi jak naturalna przewaga w zakresie kosztów eksporterów, którym zarzuca się dumping.

(por. pkt 219)

8. Według art. 4 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96 pojęcie „przemysł wspólnotowy” obejmuje wszystkich wspólnotowych producentów podobnych produktów lub tych producentów, których łączna produkcja stanowi większą część całkowitej wspólnotowej produkcji tych towarów. Pojęcie to nie obejmuje zatem wyłącznie producentów wspólnotowych biorących udział w dochodzeniu.

(por. pkt 257)

9. Dla ustalenia okresu, który należy uwzględnić w celu stwierdzenia szkody w ramach postępowania antydumpingowego, instytucje wspólnotowe dysponują znacznym zakresem swobodnego uznania.

bezprawności rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło antydumpingowe, wyłącznie jeżeli z powodu tego zaniechania przedsiębiorstwa, których dotyczy postępowanie administracyjne, nie mogły skutecznie bronić swych interesów.

(por. pkt 277)

10. Zasada poszanowania prawa do obrony jest podstawową zasadą prawa wspólnotowego. W świetle tej zasady, której wymogi znajdują wyraz w art. 20 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96, przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem poprzedzającym przyjęcie rozporządzenia antydumpingowego muszą mieć możliwość skutecznego przedstawienia w toku postępowania antydumpingowego swych opinii do co prawdziwości i znaczenia dla sprawy powołanych okoliczności faktycznych oraz dowodów przedstawionych przez Komisję na poparcie jej zarzutów co do występowania praktyk dumpingowych i spowodowanej nimi szkody po stronie przemysłu wspólnotowego.

Podobnie brak wskazania w dokumencie w przedmiocie ujawnienia pewnych okoliczności nie stanowi naruszenia prawa przedsiębiorstw do obrony, jeśli zostanie wykazane, że zapoznały się z nimi przy innej okazji, w czasie pozwolającym im na skuteczne przedstawienie swego stanowiska w tym zakresie przed przyjęciem przez Komisję projektu zaskarżonego rozporządzenia.

Odnosnie ostatecznego ujawnienia dotyczącego najważniejszych faktów i ustaleń, na podstawie których Komisja zamierza zalecić Radzie przyjęcie środków ostatecznych, o którym mowa w art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, niepełny charakter ostatecznego ujawnienia prowadzi do

Nawet jeżeli przedsiębiorstwa te powinny były dysponować minimalnym okresem dziesięciu dni na przedstawienie ewentualnych uwag co do okoliczności, których nie zawarto w przekazanym im dokumencie w przedmiocie ujawnienia, a termin ten nie został zachowany, okoliczność ta nie może sama w sobie prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia. Należy bowiem jeszcze ustalić, czy okoliczność, że instytucje wspólnotowe nie wyznaczyły przedsiębiorstwom terminu przewidzianego

w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego na przedstawienie ewentualnych uwag w zakresie powyżej wskazanych dodatkowych informacji przekazanych na ich żądanie, miała konkretny wpływ na ich prawo do obrony w ramach omawianego postępowania.

(por. pkt 287–290, 292, 330–331)

zawiera termin instrukcyjny (termin roczny) jak również termin wiążący (termin piętnastomiesięczny). Z tych dwóch terminów wynika, że jeżeli instytucje wspólnotowe nie zakończą dochodzenia w terminie instrukcyjnym jednego roku, aby zadośćuczynić zasadom proceduralnym rozporządzenia podstawowego, wystarczające jest zakończenie go w terminie wiążącym piętnastu miesięcy, bez potrzeby badania czy okres przekraczający termin instrukcyjny, lecz pozostający w ramach terminu wiążącego, jest rozsądny w świetle okoliczności sprawy.

11. Artykuł 6 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96

(por. pkt 348)